

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin și inculpatul Ungurean Pavel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe

UNGUREAN Pavel Marin, *născut la XXX, originar și domiciliat în XXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *09.01.2017 – 14.02.2017;*

Instanța de apel: *09.03.2017 – 18.04.2017;*

Instanța de recurs: *30.06.2017 – 02.08.2017.*

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 14 februarie 2017, Ungurean P. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal la 9 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 85 Cod penal, lui Ungurean P. la pedeapsa stabilită supra i-a fost adăugată parțial și partea neexecutată a pedepsei aplicate prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30.06.2009, stabilindu-i pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

De asemenea, s-a dispus admiterea acțiunii civile și încasarea din contul inculpatului, în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare în mărime de 72,34 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Ungurean P., la data de 17.09.2016, aproximativ între orele 23.00- 24.00, aflându-se la stâna de oi, situată în extravilanul sat. Carahasani, r-nul Ștefan Vodă, unde se afla și Slobodean P., care activează în calitate de cioban la stâna dată, cu scopul sustragerii în mod deschis a brânzei de oi și a unui cârlan, i-a aplicat ultimului multiple lovituri cu pumnii în regiunea feței, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 359 din 21.09.2016 leziuni corporale sub

formă de echimoze pe față, hemoragie sclerotică a globului ocular stîng, care se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Ulterior acestora, Ungurean P. în continuarea acțiunilor sale infracționale, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, în mod deschis a sustras din buzunarul pantalonilor în care era îmbrăcat Slobodean P. bani în valoare de 200 lei, după care din alt buzunar al pantalonilor ultimului a găsit un cuțit - briceag, pe care i l-a pus în regiunea gâtului lui Slobodean P., amenințându-l că îi va tăia gâtul, dacă nu-i va da brînză și un cârlan.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, tâlhăria, adică *atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase, comis cu aplicarea altor obiecte în calitate de armă.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către inculpat și avocata Cotelea P. în numele acestuia.

3.1. Avocata Cotelea P. a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ungurean P. să fie achitat, deoarece în acțiunile acestuia lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal.

În motivarea apelului, partea a indicat că atât în cadrul urmăririi penale, cât și pe parcursul cercetării judecătorești, partea vătămată Slobodean P. a dat declarații contradictorii, inițial relatînd că a fost amenințat cu cuțitul de către inculpat pentru ca să-i dea brînză și un cârlan, iar, ulterior, a declarat că a fost amenințat cu cuțitul ca să-i dea bani, după care în ședința de judecată a declarat că banii erau deja la Ungurean P. în mînă, când a fost amenințat cu cuțitul.

De asemenea, apelanta a specificat că martorul Glavan D. în ședința de judecată a confirmat faptul că scopul plecării lor la stîna de oi a fost întîlnirea cu verișorul inculpatului - Gherman G. și că dînsul nu a văzut ca inculpatul să-l fi amenințat cu cuțitul pe Slobodean P., mai mult că inițial Ungurean P. a scos banii din buzunarul părții vătămate, apoi cuțitul.

Prin urmare, prima instanță nu a ținut seama de contradicțiile existente între declarațiile date de partea vătămată și a interpretat eronat probele administrate și cercetate în ședința de judecată.

La caz, din declarațiile părții vătămate și a martorului Glavan D. este evident că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, adică acesta nu a comis un atac tîlhăresc cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, după cum i se incriminează prin rechizitoriu.

Latura obiectivă a infracțiunii de tîlhărie se realizează printr-un atac săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe. De altfel, atacul în scopul săvîrșirii unei tîlhării se manifestă prin acțiuni agresive active cu caracter surprinzător pentru victimă, care crează un pericol real, însoțit de aplicarea imediată

și nemijlocită a unei violențe periculoase pentru viața ori sănătatea persoanei. Pe cînd, în această speță, urmează a se reține că părții vătămate i-au fost cauzate doar vătămări corporale neînsemnate.

3.2. Inculpatul a solicitat casarea sentinței și recalificarea acțiunilor sale din art. 188 Cod penal în baza art. 287 Cod penal, din motiv că nu a urmărit scopul sustragerii bunurilor de la partea vătămată. La fel, acesta a solicitat să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, precum și să i se aplice actul amnistiei.

Inculpatul a menționat că recunoaște aplicarea violenței față de partea vătămată, însă dînsul nu a avut scopul de a sustrage careva bunuri de la Slobodean P., după cum pretinde procurorul. Totodată, inculpatul a specificat că declarațiile martorului Glavan D. au fost influențate de către partea vătămată.

În opinia apelantului, prima instanță nu a ținut seama de toate circumstanțele de fapt ale acestei cauze și nu a luat în considerare că partea vătămată a menționat că nu dorește ca inculpatul să fie tras la răspundere penală pentru cele comise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, apelurile declarate au fost admise, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu casarea parțială a sentinței în partea încasării cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizei medico-legală și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte prin care s-a respins, ca neîntemeiată, cererea procurorului privind încasarea de la Ungurean P. în beneficiul statului a sumei de 72,34 lei, ca cheltuieli de judecată.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, corect prima instanță a statuat asupra circumstanțelor de fapt și de drept în această cauză, just fiind stabilită vinovăția inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, care a fost dovedită cu certitudine prin probele administrate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

Prin urmare, după verificarea probelor administrate, instanța de apel a constatat că prima instanță a făcut o analiză amplă a acestora, le-a dat o apreciere corectă sub toate aspectele, respectînd în acest sens prevederile art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, și a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului de săvîrșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu a fost dovedită pe deplin, iar argumentele părții apărării în acest sens, sunt neîntemeiate.

De asemenea, instanța a apreciat că declarațiile inculpatului, Ungurean P., privind nevinovăția sa, se combat prin totalitatea probelor pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în cadrul ședințelor de judecată. Astfel, instanța de apel a respins argumentul părții apărării precum că Ungurean P. urmează să fie achitat, deoarece nu și-a recunoscut vina la nici o etapă a procesului penal, iar în acțiunile lui nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de tîlhărie, specificînd că nerecunoașterea vinei de către inculpat, se apreciază ca fiind o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații.

Totodată, s-a subliniat că inculpatul și-a recunoscut parțial vina, confirmând că a aplicat violența față de Slobodean P., însă nu a recunoscut că a urmărit scopul sustragerii bunurilor de la ultimul, solicitând astfel reîncadrarea acțiunilor sale în baza art. 287 Cod penal, ceea ce s-a apreciat ca inadmisibil de instanța de apel, odată ce în acțiunile inculpatului se regăsesc toate elementele constitutive anume ale infracțiunii de tâlhărie, or vinovăția lui Ungurean P. fiind dovedită incontestabil prin declarațiile părții vătămate Slobodean P., care a relatat că: „...la stâna de oi au venit Glavan D. și Ungureanu P. Toți trei au consumat bere. Ulterior, Ungurean P. i-a cerut să-i dea brânză și un cârlan. Dânsul i-a explicat că nu poate să-i dea nimic, deoarece toate bunurile aparțin oamenilor din sat. La aceste cuvinte, **Ungurean P. s-a năpustit asupra lui și i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii în regiunea capului și a feței, după care cu forța l-a impus să prindă un cârlan. Dânsul a încercat să prindă un cârlan, dar nu a izbutit, Ungurean P. i-a mai aplicat câteva lovituri cu pumnii în cap, după care i-a verificat buzunarele, unde a găsit un cuțit și 200 lei. Bani i-a sustras. Cuțitul l-a deschis și l-a plasat în regiunea gâtului, amenințându-l că-i va tăia gâtul în caz că nu-i va da brânză sau un cârlan. Apoi i-a restituit cuțitul, i-a ordonat să șteargă mânerul de amprente ...**”

Din declarațiile de mai sus, rezultă cu certitudine că Ungurean P. l-a atacat pe Slobodean P. anume cu scopul sustragerii bunurilor - a unui cârlan și a brânzei, amenințându-l în același timp cu cuțitul, l-a controlat prin buzunare și i-a sustras 200 lei.

Astfel, alegațiile părții apărării precum că declarațiile lui Slobodean P. sunt contradictorii și urmează a fi apreciate critic sunt lipsite de suport probatoriu și au un caracter formal, or, declarațiile acestuia sunt consecutive și consecvente pe tot parcursul procesului penal, nu conțin careva divergențe și coroborează atât cu declarațiile martorului Glavan D., cât și cu alte probe scrise din materialele cauzei.

Or, tâlhăria se consideră consumată din momentul atacului însoțit de aplicarea sau amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea victimei, indiferent de faptul dacă a fost sau nu însușită averea proprietarului. Atacul în cadrul tâlhăriei presupune confruntarea personală a făptuitorului cu persoana care posedă, gestionează sau păzește bunurile proprietarului, fie cu alte persoane, prin a căror agresare făptuitorul tinde să-și atingă scopul. La caz, s-a atestat în afara oricăror dubii rezonabile că Ungurean P. a comis atacul tâlhăresc împotriva lui Slobodean P.

Pe de altă parte, instanța a respins ca fiind neîntemeiate și afirmațiile avocatei precum că acțiunile inculpatului nu se califică ca tâlhărie, deoarece vătămarile corporale cauzate părții vătămate sunt neînsemnate, însă prin violența periculoasă pentru viață și sănătatea fizică sau psihică a persoanei se înțelege vătămarea intenționată gravă ori medie prevăzute de art.151 și 152 Cod penal, precum și alte acțiuni care, deși nu au pricinuit vătămarile menționate, au creat la momentul aplicării lor un pericol real pentru viața și sănătatea victimei.

La caz, partea vătămată a perceput atacul comis de Ungurean P. ca un pericol real și iminent, inculpatul aplicând violența împotriva lui și amenințându-l, punându-i cuțitul la gât, cu scopul de a obține de la Slobodean P. bunuri materiale, astfel încât vinovăția lui Ungurean P. în comiterea infracțiunii de tâlhărie este demonstrată în afara oricăror dubii, motiv pentru care instanța de apel a respins solicitarea apărării de achitare a inculpatului, întrucât în acțiunile acestuia sunt întrunite elementele infracțiunii imputate.

Cu referire la solicitarea inculpatului privind aplicarea Legii cu privire la amnistie în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 210 din 29 iulie 2016, în privința sa, și încetarea procesului penal, instanța de apel analizând solicitarea nominalizată, a menționat că actul amnistiei nu poate fi aplicat față de Ungurean P., din următoarele considerente.

Potrivit art. 10 alin. (1) lit. d) a Legii nominalizate prevederile art. 1-9 nu se aplică persoanei *bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate pentru una dintre infracțiunile prevăzute la următoarele articole din Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002*: art. 188 Cod penal.

În continuare, instanța de apel a apreciat că prima instanță corect a considerat oportună și eficientă în sensul corectării și reeducării inculpatului, stabilirea unei pedepse definitive sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, corect fiind aplicat art. 85 Cod penal. Astfel, la caz prima instanță a constatat just că scopul legii penale de reeducare a inculpatului și restabilire a echității sociale poate fi atins doar cu izolarea acestuia de societate.

Însă, pe lângă cele consemnate supra, instanța de apel a menționat că în latura civilă prima instanță greșit a dispus încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate de stat pentru efectuarea expertizei.

În conformitate cu art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, *expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale*. Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Respectiv, cheltuielile judiciare solicitate de către acuzatorul de stat, care au fost necesare pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce urmează a fi recuperate din contul statului. Din atare considerente, în această parte sentința a fost casată, cu respingerea cererii procurorului privind recuperarea sumei de 72,34 lei de la inculpat.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul și inculpatul au atacat-o cu recursuri ordinare.

6.1. Procurorul solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea respingerii încasării cheltuielilor judiciare de la inculpat pentru efectuarea expertizei medico-legale, cu menținerea în această parte a sentinței.

În motivarea recursului, recurentul menționează că pentru examinarea acestei cauze penale de către stat au fost suportate cheltuieli financiare la realizarea expertizei medico-legale nr. 359 din 21.09.2016, sumă ce urmează a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului. Însă, instanța de apel eronat a dispus modificarea în această parte a sentinței și respingerea cererii procurorului de a fi încasate mijloacele bănești de la inculpat.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire

penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces. Totodată legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2. Inculpatul, fără a invoca vreun temei din cele prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă.

De asemenea, inculpatul menționează despre toate circumstanțele de fapt, după cum acestea s-au desfășurat în opinia lui, insistînd asupra faptului că nu l-a amenințat pe Slobodean P. cu cuțitul, ci doar i-a aplicat lovituri, precum și nu a urmărit scopul sustragerii bunurilor de la partea vătămată, ceea ce se dovedește prin procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată și inculpat. Din aceste considerente, Ungurean P. solicită ca acțiunile sale să fie reîncadrate din art. 188 în cele ale art. 287 Cod penal și să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

Recurentul mai susține că declarațiile părții vătămate și a martorului Glavan D. nu au fost apreciate la justa valoare de către instanța de apel, or din spusele persoanelor nominalizate rezultă cu certitudine că inculpatul nu l-ar fi amenințat cu cuțitul pe Slobodean P.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și inculpat, în baza materialelor din dosar și raportat la criticele recurenților, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Soluția de inadmisibilitate a recursurilor depuse de recurenți se întemeiază, *în drept*, pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent. Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci cînd titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei, sau cînd argumentele formulate de recurent sunt nefondate.

În esență, la caz, reieșind din criticele expuse de procuror, se constată că acesta contestă decizia instanței de apel doar în partea soluționării acțiunii civile, considerînd că instanța nefondat a dispus respingerea cererii procurorului de încasare a sumei de 72,34 lei din contul inculpatului pentru efectuarea expertizei, iar inculpatul, făcînd trimitere la circumstanțele de fapt ale cauzei, solicită aplicarea unei pedepse mai blînde în privința sa.

Verificînd actele cauzei, în raport cu alegațiile punctate în cererile de recurs, Colegiul penal conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar în contextul ce urmează instanța va evidenția raționamentele care au stat la baza concluziei date.

Într-un prim aspect, urmează a se consemna că, instanța găsește vădit nefondată revendicarea procurorului în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, dat fiind că, în dispoziția art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, este stipulat expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul. Tot aici, Colegiul penal consideră necesar de a face trimitere și la prevederile art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora plata pentru expertizele judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

Pe cale de consecință, se reiterează că, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului.

Din actele cauzei se constată că expertiza medico-legală a părții vătămate Slobodean P. a fost dispusă de către organul de urmărire penală în vederea constatării gravității vătămarilor corporale depistate la acesta, iar atare acțiuni procesuale, adică cele ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, sunt puse în sarcina părții acuzării și nu urmează a fi achitate de inculpat, după cum pledează procurorul.

Respectiv, corect instanța de apel a consemnat în partea descriptivă a deciziei adoptate, despre faptul că sentința urmează a fi casată parțial, anume în partea ce se referă la dispunerea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 72,34 lei, cheltuieli suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale. Soluția dată este corectă, legală și întemeiată, fiind menținută și de instanța de recurs.

În continuare, Colegiul apreciază ca fiind vădit nefondate și argumentele inculpatului expuse de acesta în cele două cereri adresate instanței de recurs, deoarece în primul rînd, recurentul în acestea se referă preponderent la starea de fapt a cauzei și în al doilea rînd toate alegațiile sunt invocate în mod repetat, adică asupra acestora deja s-a expus instanța de apel.

Prin urmare, instanța de recurs nu va analiza și verifica circumstanțele de fapt la care face trimitere inculpatul avînd în vedere că chestiunea de apreciere a probelor nu constituie în sine o eroare de drept, care ar duce la casare a unei hotărîri judecătorești și nici nu poate fi invocată la această etapă a procedurilor. Mai mult că, circumstanțele de fapt ale acestei cauze au fost minuțios analizate atît în sentință, cît și în decizia instanței de apel, iar reluarea argumentelor punctate de instanțe nu este necesară, odată ce acestea sunt susținute integral de Colegiul penal.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv temeinic pentru a dispune achitarea inculpatului sau reîncadrarea acțiunilor acestuia în baza art. 287 Cod penal, după cum susține ultimul.

Referitor la alegația ce ține de faptul că, în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, Colegiul explică recurentului că, prin sintagma de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea unei persoane, însă acțiunile acesteia nu întrunesc

elementele constitutive ale infracțiunii respective (*persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea*), pe când în cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost admisă de instanța de apel, iar starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța nominalizată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărîrii atacate.

Instanța de recurs reiterează că, în speță, reieșind din acțiunile inculpatului raportate la probele acumulate, se dovedește în afara oricărui dubiu rezonabil comiterea de către Ungurean P. anume a infracțiunii de tîlhărie, săvîrșită în circumstanțele descrise în actul de sesizare a instanței, în privința părții vătămate Slobodean P.

Subsidiar, Colegiul reiterează că, criticile formulate de inculpat au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, căroră instanța de judecată ierarhic inferioară, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în hotărîrea adoptată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că, verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, careva temeuri de casare a acesteia, nu s-au stabilit.

Respectiv, avînd în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, neexistînd vreun temei pentru admiterea recursurilor în sensul declarat de procuror și inculpatul Ungurean P.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin și inculpatul Ungurean Pavel împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe Ungurean Pavel Marin, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 august 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru